

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΜΗΝ ΜΑΑΛΟΥΛΕ.

Τό Σάββατον, 15^{ον} /28^{ον} Ἰουλίου 2012, ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ εἰς τήν κώμην Μααλοῦλε κειμένην πλησίον τῆς Ναζαρέτ.

Ἡ κώμη αὕτη εἶναι μία ἀπό τίς ἐγκαταλειφθείσας ὑπό τῶν Ἀράβων κατοίκων αὐτῆς κατά τό ἔτος 1948, ὅτε ἰδρύθη τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

Σήμερον ἡ περιοχή τῆς κώμης αὐτῆς εἶναι Ἰσραηλινή στρατιωτική περιοχή, ἐντός τῆς ὁποίας διακρίνει τις ἐγκαταλελειμμένας Ἐκκλησίας καί τά κοιμητήρια τῶν πάλαι ποτέ Χριστιανικῶν Κοινοτήτων. Μία τούτων εἶναι καί ἡ ἐπ' ὀνόματι τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ἐγκαταλειφθεῖσα Ἐκκλησία, συντηρηθεῖσα προσφάτως τῇ μερίμνῃ τοῦ Πατριαρχείου, ἰδίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θαβωρίου Ὁρους Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος. Εἰς ταύτην τήν Ἐκκλησίαν ἐν συνεννοήσει μετά τῶν Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν ἐτέλεσε τήν θ.

Λειτουργίαν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος κατά τήν ὡς ἄνω ἡμέραν εἰς τήν ὁποίαν μετετέθη ἡ ἐορτή τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ἱερέων Ἀραβοφώνων τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τῆς περιοχῆς Ναζαρέτ, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Ναζαρέτ καί τῆς χορωδίας τῆς Ἀκκρης ὑπό τόν ἡγούμενον Ἀκκρης Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου καί παρακολουθούντων ἐν κατανύξει εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐκ τῆς Ναζαρέτ, τῆς Κανᾶ καί τῆς περιοχῆς τῆς Ἀκκρης.

Τήν θείαν Λειτουργίαν ἔκαμε κατανυκτικωτέραν ἡ σκέψις ὅτι εἰς τόν μή λειτουργοῦντα σήμερον πλήρως Ἱερόν Ναόν τοῦτον, λόγῳ τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων, ἐλειουργήθησαν καί ἡγιάσθησαν γενεαί γενεῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τελευταῖοι ὀλίγοι ἐπιζοῦν εἰσέτι εἰς τήν Ναζαρέτ.

Διαρκούσης τῆς θ. Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς πιστούς ἔχοντα ὡς ἔπεται ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ θεσβίτης σύν Μωσῇ καθορᾶ, ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν καρδιά οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον ἐν τῷ θαβῶρ τόν Παντοκράτορα», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Δεῦτε τῶν Ὁρθοδόξων τό σύστημα, λέγει ὁ ὑμνωδός, συναθροισθέντες σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Ναῷ τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ θεσβίτου χαρμονικῶς ἐορτάσωμεν τήν θείαν καί σεβάσιμον αὐτοῦ μνήμην. Λέγει δέ τοῦτο ὁ ὑμνωδός, διότι ὁ Προφήτης Ἠλίας διεκρίθη ὡς δίκαιος καί ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ δύναμις τῆς πίστεως καί ἡ ἐνέργεια τῆς προσευχῆς εἶναι τά πνευματικά ὄπλα, τά ὁποῖα ἀνέδειξαν καί κατέστησαν τόν Ἠλίαν δίκαιον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί μεσίτην πρός τόν Θεόν πάντων τῶν τιμώντων

αὐτόν. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος: «Καί ἡ εὐχή τῆς πίστεως σώσει τόν κάμνοντα καί ἐγερεῖ αὐτόν ὁ Κύριος καὶ ἁμαρτίας ἥ πεποιηκώς, ἀφεθήσεται αὐτῷ. Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα καί εὐχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῇτε. Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη. Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθής ἡμῖν, καί προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ· καί πάλιν προσηύξατο καί ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπὸν αὐτῆς», (Καθολ. Ἰακ. 5,17).

Ἡ πίστις κατὰ τόν ἀπόστολον Παῦλον εἶναι «ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων», (Ἑβρ. 11,1). Κατὰ δέ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν: «Πίστις δέ ἐστὶν ἀπολυπραγμόνητος συγκατάθεσις». Ἡ πίστις εἶναι συγκατάθεσις χωρὶς πολλήν ἐξέτασιν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προσευχήν, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός λέγει: «πάντα ὅσα ἐάν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες λήψετε», (Ματθ. 21,22). Κατὰ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν «Προσευχὴ ἐστὶν ἀνάβασις νοός πρὸς θεόν ἢ αἵτησις τῶν προσηκόντων παρὰ Θεοῦ» ἢ παράκλησις νὰ δοθοῦν ἀπὸ τόν θεό αὐτά πού πρέπουν. Κατὰ δέ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος: «Προσευχὴ ἐστὶ κατὰ μέν τὴν αὐτῆς αἰτιότητα συνουσία καί ἔνωσις ἀνθρώπου καί Θεοῦ, κατὰ δέ τὴν ἐνέργειαν ἀρετῶν πηγὴ, χαρισμάτων πρόξενος...».

Καθίσταται λοιπὸν φανερόν ὅτι ἡ προσευχή βασίζεται ἐπὶ τῆς πίστεως καί ἐνεργοποιεῖται διὰ τῆς πίστεως. Δι' αὐτόν τόν λόγον ἡ προσευχή ἢ ἡ δέησις τοῦ δικαίου ἔχει μεγάλην ἀποτελεσματικότητα. «Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη», (Ἰακ. 5, 16).

Ἐν προκειμένῳ, ὁ μέγας Ἠλίας δίκαιος ὢν καλεῖται ὑπὸ μέν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς ψάλλει ὁ ὕμνωδός: «Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος τῶν προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δεῦτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἠλίας ὁ ἔνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας Ἐλισαίῳ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει καί λεπρούς καθαρίζει διό καί τοῖς τιμῶσιν αὐτόν βρῦει ἰάματα». Ὑπὸ δέ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου προβάλλεται ὁ Ἠλίας ὡς παράδειγμα τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως καί τῆς ἐνεργείας τῆς προσευχῆς. Διὰ τοῦτο μετ' ἰδιαιτέρας ἐμφάσεως λέγει εἰς τὴν Καθολικὴν αὐτοῦ ἐπιστολὴν ὅτι «Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθής ἡμῖν», (Ἰακ. 5,17).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ἠλίας ἦτο ἄνθρωπος πού εἶχε τὴν αὐτὴν ἀσθενῆ φύσιν μέ ἡμᾶς καί προσηυχήθη διὰ νὰ μή βρεξῇ καί δέν ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς τρία ἔτη καί μῆνας ἕξ. Καί πάλιν προσηυχήθη καί ἐζήτησε νὰ βρέξῃ καί ὁ οὐρανός ἔδωκε βροχήν καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπὸν αὐτῆς». (Ἰακ. 5, 17-18).

Ἐξ ἄλλου, ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρεται καί αὐτός εἰς τὸ γεγονός ὅτι ὁ δίκαιος ἄνθρωπος ἢ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁμοιοπαθής ἡμῖν ὡς σχολιάζουν αὐτόν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας: «μεταπτωτὴ ἐστὶ καί ἡ τοῦ δικαίου ψυχὴ, ὡς μαρτυρεῖ καί ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ λέγων τόν δίκαιον ἀφίστασθαι δύνασθαι τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ὡς μή λογίσασθαι αὐτῷ τὴν προτέραν δικαιοσύνην. Ὁ Θεὸς ζῆλος καί ἡ ἀκραιφνὴς ἀρετὴ τοῦ Ἁγίου ἡμῶν Προφήτου Ἡλιοῦ εἶναι αὐτά τὰ ὅποια τόν ἀνέδειξαν κρηπίδα τῶν Προφητῶν, ἀλλὰ καί τόν ἐμεγάλυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὡς ψάλλει ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας δεόμενος αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν: «Μεγαλυνθεὶς ταῖς πρὸς θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐζήλωσας, ὡς ἀληθῶς μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε, διό με ἐνδυνάμωσον, ζήλου Θεοῦ πλησθέντα, τὸ ἔνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σέ γεραίρω σωζόμενος».

Τοῦτο σημαίνει, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὅταν ἡ πίστις μας εἶναι ζέουσα καί οὐχί

χλιαρή καί πράττωμεν τό ἔνθεον βούλημα, τότε καί ἡ προσευχή μας ἐνεργοποιεῖται, δηλαδή εἰσακούεται.

Ὁ Απόστολος Ἰάκωβος λέγει σχετικῶς μέ τήν αἵτησίν μας εἰς τόν θεόν: «αἰτεῖτω δὲ ἐν πίστει, μηδέν διακρινόμενος· ὁ γάρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καί ριπιζομένῳ, μὴ γὰρ οἶέσθω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι λήψεται τι παρὰ τοῦ Κυρίου. ἀνὴρ δίψυχος ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ», (Ἰακ. 1, 6-8).

Ἄνθρωπος πού εἶναι δίβουλος καί δίγνωνμος καί δέν μένει σταθερός εἰς μίαν ἀπόφασιν, εἶναι ἀκατάστατος καί ἀσταθής εἰς ὅσα ἀποφασίζει καί ἐνεργεῖ καί ἐν γένει εἰς ὅλην τήν συμπεριφοράν του. Ἄστατος θά εἶναι καί εἰς ἐκεῖνα πού ζητεῖ ἀπό τόν Κύριον. Πῶς εἶναι λοιπόν δυνατόν νὰ εἰσακουσθῇ;

Τό ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν τῆς προσωπικότητος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ εἶναι ἀκριβῶς τό σταθερόν καί τό ἄτρεπτον τῆς πίστεώς του εἰς τόν θεόν τόν ζῶντα καί ἀληθινόν, ὡς τοῦτο διατυπώνει καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Ἄτρεπτον ἀνθρώποις πορεῖαν ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, τῇ μηνωτῇ τὸν ῥοῦν τὸν Ἰορδάνειον, ὁ θεοβίτης περαιωθεὶς, διφρηλάτης αἰθέριος, οὐρανοδρόμον ἤνυσεν, ξένην πορεῖαν διὰ Πνεύματος».

Αὐτὴν τήν ἐπὶ γῆς πορεῖαν καλούμεθα νὰ ἀκολουθήσωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τὸν Προφήτην Ἡλίαν, ἐντός καί διὰ τῆς Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδόξου, ἡ ὁποία παραμένει ἀσάλευτος καί ἄτρεπτος ἐν τῇ ἐπιγείῳ αὐτῆς καί σωτηριώδει πορείᾳ, τουτέστιν θεραπευτικῇ ἀποστολῇ.

Παρακαλέσωμεν τὸν σήμερον ἐορτίως τιμώμενον Ἅγιον ἡμῶν Προφήτην καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὅτε σὺ Προφῆτα θεσπέσιε, τῷ θεῷ δι' ἀρετῆς, καὶ πολιτείας ἀκραιφνοῦς, συνεκράθης παρ' αὐτοῦ, τὴν ἐξουσίαν εἰληφώς, τὴν κτίσιν, κατὰ γνώμην μετεῤῥύθμισας· καὶ πύλας, ὑετοῦ θέλων ἀπέκλεισας· καὶ ἄνωθεν πῦρ κατήγαγες· καὶ δυσσεβεῖς κατηνάλωσας· Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder